

Bombardement van beelden verbeeldt visuele afstomping

Parool 17-4-10

TONEEL Empire (art & politics), door Superamas (Engels gesproken). Gezien 13/4 Utrecht; 19/4 in de Stadsschouwburg Amsterdam.

Net een film, de opening van Superamas' *Empire (art & politics)*. Een voice-over vertelt dat we in 1809 op de slagvelden rond Wenen zijn, waar Franse en Oostenrijkse troepen in twee dagen ruim 40.000 slachtoffers hebben gemaakt. In scherp uitgelichte scènes wordt op bombastische muziek vermoord en verkracht.

Even plotseling als het begon, is het weer voorbij. Het toneel wordt het decor van een feestje van de 21ste-eeuwse jetset. Het zojuist vertoonde moorddadige kostuumdrama blijkt een film te zijn, waarvan de regisseur en acteurs op de party rondlopen. De overige gasten zijn een flirterige ambassadeur, een Somaliëse vluchteling, een kortgerokt meisje. Met veel bravoure debiteren ze snedige oneliners: *'You don't win a war by dying for your country, but by making that other bastard die for his.'*

Het Frans-Oostenrijkse theater-

collectief Superamas is voor twee weken neergestreken in Nederland met een montagevoorstelling vol filmfragmenten, muziek en gespeelde dialogen. Met hun bombardement aan beelden willen de makers laten zien hoe de visuele diarree die dagelijks via televisie- en computerscherm onze levens binnenstroomt de moderne mens heeft afgestompt. Instortende Twin Towers, gewapende conflicten in de woestijn - we hebben het allemaal al zo vaak gezien dat het ons nauwelijks meer raakt.

Dat de camera in onze wereld

overal is, wordt gedemonstreerd door de cameraploeg met hengelmicrofoon die de feestgangers op het toneel op de voet volgt. Hun hedonistische gedrag en holle conversaties doen denken aan de cultromans van Bret Easton Ellis; de wereld staat in brand maar wat ons werkelijk interesseert is wie bloot in de *Playboy* stond en hoeveel daarvoor is betaald. Er wordt over politiek en kunst gepraat, maar niemand luistert. Pas als de ambassadeur te horen krijgt dat hij prostaatkanker heeft, lijkt hij de betrekkelijkheid van alle glitter en glamour in te zien.

Superamas laat het allemaal mooi zien in een dynamische en gestileerde performance. Te mooi, eigenlijk. Hier trappen de theatermakers in de val van hun eigen thematiek. Het spetterende vuurwerk waarmee de voorstelling afsluit en waarin het doffe oorlogsgedreun uit de beginscènes resoneert, stemt dan ook minder tot nadenken dan de makers waarschijnlijk hadden beoogd.

Een bezwaar dat overigens niet zozeer de voorstelling als wel de tijdgeest geldt.

JOUKJE AKVELD